

La Comédiathèque

Dünyanın Sonundan Hemen Önce

Jean-Pierre Martinez

comediathèque.net

Bu metin ücretsiz olarak okumaya sunulmuştur.
Herhangi bir halka açık kullanım, profesyonel veya amatör (ücretsiz dahi olsa)
için, yazar Jean-Pierre Martinez'den izin almanız gerekmektedir :
<https://comediatheque.net>

Dünyanın Sonundan Hemen Önce

Jean-Pierre Martinez

Birbirini tanımayan üç kişi, halk jürisine katılmak üzere çağrılır. En azından onlara söylenen budur. Ancak buluştukları yer bir mahkeme değildir. Çok yakında dünyayı etkileyecek kaçınılmaz bir felaketin sonuçlarını nasıl yöneteceklerini birlikte kararlaştırmak için burada olduklarını öğrenirler. Fikir ayrılıkları ortaya çıkar ve tartışmayı tekrar alevlendiren birçok sürpriz gelişme yaşanır. Bu etkileşimli tiyatro gösterisi boyunca, seyirci de fikirlerini ifade etmeye davet edilerek karakterlere rehberlik edecek ve hayal edilebilecek en kötü duruma karşı en iyi kararı almalarına yardımcı olacaktır.

Karakterler :

Fred: Öğretmen

Max: Garson

Alex: Müzisyen

Sam: Danışman

Tüm roller cinsiyetsizdir ve diyaloglarda değişiklik yapılmasına gerek yoktur.
Bu versiyonda Max ve Sam erkek, Alex ve Fred kadın olarak oynanır.

Perde 1

Sahne boş, sadece üç sandalye, bir masa ve bir buzdolabı var. Max sahneye girer; burnunu ve ağzını kapatan beyaz bir maske takmaktadır ve gözlerinde siyah bir bant vardır. Onu Sam yönlendirmektedir. Max, halktan bir karakterdir ve buna uygun şekilde giyinmiştir. Sam ise siyahlar içindedir ve siyah gözlük takabilir. Ceketinin altında bir tabanca olan bir kılıf taşır ama bu hemen görünmez.

Max – Geldik mi?

Sam – Şuraya oturun.

Sam, Max'i bir sandalyeye oturtur.

Max – Peki bu göz bağlama işi neyin nesi?

Sam – Şimdi bandı çıkarabilirsiniz.

Max – Ya maske?

Sam – Maskeyi de.

Max göz bandını ve maskesini çıkarır.

Max – Bu tiyatro oyunu da neyin nesi?

Sam – Endişelenmeyin, yakında anlarsınız.

Max – Endişelenmeyin mi? Nasıl endişelenmeyeyim? Jüri üyesi olarak seçildiğime dair bir celp alıyorum, polis karakoluna gidiyorum, orada gözlerim bağlanıyor, beni bir minibüse bindiriyorlar ve hiçbir açıklama yapılmadan buraya getiriyorlar. Burası neresi önce bir söyleyin!

Sam – Eğer gözlerinizi bağlama gereği duyduysak, şu anda buranın neresi olduğunu söylememiz anlamsız olur, kabul edin...

Max etrafına bakınır.

Max – Burası mahkeme salonuna benzemiyor... (*Seyirciye işaret ederek, biraz daha alçak bir sesle*) Peki bu insanlar kim? Dava izlemeye gelen seyirciler mi?

Sam – Her şeyi diğerleri gelince anlatacağım.

Max – Diğerleri mi? Yani... diğer jüri üyeleri mi?

Sam – Diğer jüri üyeleri, evet...

Max – Peki tam olarak kaç kişi olacağız?

Sam'in telefonu çalar.

Sam – Bir saniye... (*Telefonda*) Sam... Tamam... Hemen geliyorum... (*Telefonu kapatır ve cebine koyar.*) Sizi biraz yalnız bırakacağım. Eğer susadıysanız, buzdolabında soğuk içecekler var.

Max – Sağ olun...

Sam çıkar. Max bir kez daha etrafına bakar, sahneyi dolaşır. Seyircilere bakar. Biraz tereddüt ettikten sonra buzdolabını açar ve içeriye göz atar. Bir bira kutusu alır, açar ve bir yudum içer. Beğenmiş görünür. Seyirciye yaklaşır ve birine hitap eder.

Max – Siz buraya neden getirildiğimizi biliyor musunuz?

Seyirci cevap verirse, küçük bir doğaçlama ile sohbet sonlandırılır. Sam geri döner ve Fred ile Alex'i getirir. İkisi de maske takmaktadır ve gözleri bağlıdır. Fred şık bir şekilde giyinmiştir. Alex ise bir rockçı görünümündedir.

Sam – Geldik. Artık bantları çıkarabilirsiniz.

Alex – Nihayet...

Fred – Maskeleri de mi çıkarıyoruz? İnsan nefes alamıyor...

Sam – Tabii, çıkarabilirsiniz.

Alex – Gözlerimizi açınca bir infaz mangası görmeyeceğimizi umarım.

Fred – Ya da belki de bir doğum günü pastası... Şaka olabilir sonuçta.

Sam – Şaka değil, emin olun.

Fred – Hem zaten bugün doğum günüm değil.

İkisi de göz bantlarını çıkarır, gözlerini kırpıştırarak etrafa bakarlar. Maskelerini de çıkarırlar.

Alex – Burası neresi?

Fred – Mahkeme salonunda mıyız? Seyirciler çoktan gelmiş...

Alex – Aman, bizi yargılayacak değiller ya?

Max elinde birasıyla hâlâ durmaktadır.

Max – Neden bizi yargılasınlar ki? Ben bir şey yapmadım!

Sam – Kimse sizi suçlamıyor, merak etmeyin. Ve yargılanacak olan siz değilsiniz.

Fred – Peki kimi yargılayacağız?

Alex – Teröristleri mi? Bu yüzden mi bu kadar tedbir alıyorsunuz?

Max – Hey! Ben bu işe razı olmadım! Canımı tehlikeye atamam.

Sam – Kimseyi yargılamayacağız.

Fred – O zaman burada ne yapıyoruz?

Alex – Bize ağır ceza mahkemesi jürisi için seçildiğimizi söylediler.

Sam – Size bir jüri dediler. Ama ağır ceza mahkemesi jürisi dediklerini söylemediler.

Fred – O zaman ne tür bir jüri?

Max – Kesin Miss France seçim jürisi değildir...

Sam'ın telefonu tekrar çalar. Cevap verir.

Sam – Sam... Evet... Tamam, hemen geliyorum... (*Telefonu cebine koyar*) Kusura bakmayın, hemen döneceğim...

Sahnedan çıkar. Diğerleri birbirlerine kuşkuyla bakar, ardından etrafa göz gezdirirler.

Fred – Bir mahkeme salonu için biraz pis değil mi sizce?

Max – Bilmiyorum... Mahkeme... Şimdiye kadar bir mahkeme salonu görmüşlüğüm yok. Ya siz?

Fred – Ben de...

Alex – Bir şeyler içecek bir şey buldunuz mu?

Max – Mini barda var. Buyurun, alın bir şeyler...

Alex – Biraz bekleyeceğim... Önce oda servisi fiyatlarını öğrenmek isterim...

Max – Parasız olduğuna inanıyorsunuz yani?

Alex – Sadece temkinliyim, hepsi bu.

Fred – Bizden önce geldiniz. Uzun zamandır burada mısınız?

Max – Beş dakika, ya da daha az. Yani benim gibi siz de hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Fred – Evet, öyle.

Alex – Telefonlarımızı bile aldılar. Dünyadan tamamen kopuğuz.

Fred – Sabah evden çıkarken böyle bir maceranın içine sürükleneceğimi bilseydim...

Max – Nerelisiniz?

Birbirlerini yeniden dikkatle incelerler.

Alex – Mesele nereli olduğumuz değil, nerede olduğumuz.

Fred – Ve burada ne yaptığımız.

Max – Kurayla seçildiğimizi söylüyorlar.

Alex – Evet... Ağır ceza mahkemesi jürisi için. Ama az önce bize birini yargılamayacağımızı söyledi. Yani, anlatılan her şeye inanmak için pek nedenimiz yok.

Fred cebinden bir kağıt çıkarır ve ona bakar.

Fred – Doğru, davetiyede açıkça ağır ceza mahkemesi için olduğu yazmıyor...

Max – Evet... Ama hepimiz öyle anladık.

Fred – Cumhuriyet antetli bir kağıt, jüride yer almak üzere polis karakolundan bir davet... Herkes aynı şeyi anlardı.

Max – Ayrıca ağır ceza mahkemesi jürisi sadece üç kişiyle olmaz, değil mi?

Alex – Bir düzine kadar oluyordu sanırım.

Fred – Evet, doğru. Filmdeki gibi.

Max – Hangi film?

Alex – *12 Kızgın Adam*.

Fred – İşte o. Suçsuz birinin cinayete suçlanıp idama mahkûm edilip edilmemesi gerektiğine karar veriyorlar.

Max – Bilmiyorum o filmi...

Alex – Tesadüf bu ya, suçlanan kişi bir siyahi tabii ki.

Fred – Hayır, sadece 18 yaşında fakir bir çocuk.

Max – Siz olsanız mahkûm eder miydiniz?

Fred – Bilmiyorum... Önce dosyayı bir görmek lazım, değil mi?

Max – Ben idam cezasından yanayım.

Alex – Masumlar için de mi?

Max – Masumlar mı? Onları dinlerseniz, hapisteki bütün alçaklar masum.

Alex – Harika... Bu iyi bir başlangıç olacak...

Ağır bir sessizlik.

Max – On iki kişi olduğuna emin misiniz?

Fred – Belki de başka insanlar da gelecek...

Alex – Her halükarda, duyduğunuz gibi. Bu yüzden burada değilmişiz.

Max – Bir duruşma için değilse, başka ne için?

Fred (*seyirciye işaret ederek, daha alçak bir sesle*) – Peki onlar, burada neden olduklarını biliyorlar mı?

Max – Sordum. Onlar da pek bir şey bilmiyor gibi görünüyor...

Fred – O zaman beklemekten başka çaremiz yok... (*Sessizlik*) Eğer bir süre birlikte vakit geçireceksek, kendimizi tanıtsak iyi olur. Benim adım Fred, ya siz?

Max – Max.

Alex – Alex.

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik.

Fred – Galiba ben de biraz susadım. Bir şey isteyen var mı?

Alex – Hayır, teşekkürler.

Fred buzdolabını açar ve bir kutu içecek alır.

Max – Umarım burada çok uzun süre tutmazlar. Çünkü yapacak başka işlerim var. Çalışmadığımda para kazanamıyorum.

Alex – Ne iş yapıyorsunuz?

Max – Garsonum. Bir birahane. Akşamları artık açamıyoruz. Peki ya siz?

Alex – Müzisyenim.

Max – Aa, anladım...

Alex – Ne anladınız?

Max – Sizin için de kolay olmadığını.

Alex – Hayır, değil...

Max – Konserler uzun zamandır bitti zaten...

Alex – Bir albüm yapmaya ve internet üzerinden yayımlamaya çalışıyoruz.

Max – Anladım... Peki ya siz?

Fred – Öğretmenim.

Max – Hepimiz aynı bataktayız, yani. Maske takarak çocuklarla konuşmak zorunda olmak...

Fred – Evet...

Max – Çok zor olmalı. Hele bir de onlara bağırarak gerektiğinde. Kendinizi ağızlık takılmış gibi hissetmiyor musunuz?

Fred – Biraz, evet...

Max – Garson, öğretmen, müzisyen... Eskiden bunlar çok farklı mesleklerdi. Şimdi hepimiz aynı gemideyiz.

Alex – Zaten eskiden de böyle değil miydi?

Max – Ne gibi?

Alex – Zaten aynı gemideydik.

Max – Evet... Ama artık kürek çekme hakkı için maske takmak zorundayız.

Alex – Ve kürek çekmeyi bitirdiğimizde, sokağa çıkma yasağı yüzünden doğrudan eve dönüp sabaha kadar dışarı çıkamıyoruz. İş, güç, yat..... Sadece öğretmenlere ağızlık takmadılar.

Max – Evet... Arkadaşlarla barda biraz oturup sohbet etmek artık hayal oldu.

Alex – Ya da kapının önünde komşularla iki laf etmek...

Max – Bizim iş genelde akşam olurdu. Ciro yarıya düştü. Bahşişler deseniz...

Fred – Ama dünyanın sonu değil sonuçta. Bir şeyler yapmalıyız ki bu durumu durdurabilelim.

Alex – Dünyanın sonu değil, evet. Ama bir dünyanın sonu. Bize koruma bahanesiyle dayatılan bu dünyada yaşamak istediğimden emin değilim.

Fred – Başka bir çözümünüz varsa söyleyin.

Alex – Yaşamayı bırakıp ölmek için yaşamak mı çözümünüz?

Max – Her neyse, şu anda burada rehine gibiyiz. Nerede olduğumuzu bile bilmiyoruz ve ailelerimiz de nerede olduğumuzu bilmiyor.

Fred – Evli misiniz?

Max – Hayır, ama olabilirdim. Ya siz?

Fred – Ben de değilim.

Alex – Aramızda kimse evli değil. En azından bir ortak noktamız var.

Fred – Belki de bizi bu yüzden seçtiler.

Max – Eşlerimiz kaybolmamızdan endişelenmesin diye mi?

Alex – Hani kura çekmiştik?

Bir süre dururlar.

Fred – Benim bir kedim var.

Alex – Anlamadım?

Fred – Evde beni bekleyen bir kedim var.

Alex – Ve endişeleneceğinden mi korkuyorsunuz?

Max – Kediler için önemli olan, mama vermenizdir.

Fred – İşte mesele de o. Sadece bir iki günlük mama bıraktım. Bizi burada birkaç gün tutabileceklerini düşünmemiştim. Üstelik yanıma hiçbir şey almadım. Diş fırçası bile...

Alex – Yoksa burada uyuyacağımızı mı sanıyorsunuz?

Uzun bir duraksama.

Max – Yeter artık, ben gidiyorum...

Fred – Çıkmamıza izin verileceğinden emin değilim.

Alex – İzin mi?

Max – Her neyse, dışarı çıkıp bir sigara içeceğim ve nerede olduğumuzu öğrenmeye çalışacağım.

Max kulise doğru uzaklaşır.

Alex – Siz ne düşünüyorsunuz?

Fred – Adam geri geleceğini söyledi.

Alex – Evet... Sam...

Fred – Sam mi?

Alex – Polis! Bizi buraya getiren kişi. Adı Sam değil mi? Telefonda Sam dedi.

Fred – Ah, evet, doğru olabilir.

Alex – Ama bu kesinlikle gerçek adı değildir.

Fred – Sizce polis mi?

Alex – Umarım öyledir... Çünkü eğer polis değilse...

Fred – Demek istiyorsunuz ki... kaçırılmış olabilir miyiz?

Alex – Bilmiyorum.

Fred – Ama... neden bizi kaçırsınlar ki?

Alex – Belki iç güvenlik biriminden bir ajan ya da benzeri bir şeydir.

Fred – Bize neden burada olduğumuzu ve bizden ne istediklerini sonunda açıklayacaklardır.

Alex – Evet... Elbette...

Max geri döner.

Fred – Ne oldu?

Max – Kilitliyiz.

Alex – Ne?

Max – Tek bir kapı var. Kilitli. Hem de çelik kapı.

Alex – Yani resmen... Bizi burada tutuyorlar.

Herkes bu bilgiyi sindirmeye çalışır.

Fred – Belki bizi korumak içindir...

Max – Korumak mı? Neyden?

Fred – Bilmiyorum.

Sam geri döner.

Sam – Tamam, başlayabiliriz...

Alex – Önce neden kapının kilitli olduğunu açıklar mısınız?

Sam – Her şeyi açıklayacağım, ama önce kendimi tanıtayım. Benim adım Sam, Cumhurbaşkanı'nın özel danışmanıyım...

Fred – Cumhurbaşkanı mı? Yani... Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı mı?

Sam – Hayır... Cumhurbaşkanı. Fransa Cumhurbaşkanı.

Herkes şok olur.

Max – Fransa Cumhurbaşkanı mı?

Sam – Özel danışmanlarından biri, evet. Tahmin edebileceğiniz gibi, birkaç tane var.

Alex – Bu ne saçmalık?

Fred – Bu bir şaka olmalı.

Sam – Şaka değil. Eğer konuşmama izin verirsiniz, size her şeyi açıklayacağım.

Max – Çıkmaya çalıştım, kapı kilitliydi. Önce bunu açıklayın.

Alex – Burada rehin mi tutuluyoruz? Eğer öyleyse, bu tamamen yasa dışı ve bir avukatla konuşmak istiyorum.

Sam – Sizden sadece biraz sabır rica ediyorum. Önemli bir meseleyi çözmek zorundayız. Bu arada, evet, buradan kimse çıkmamalı.

Alex – Ya ben yine de çıkmak istersem?

Bir adım öne çıkar.

Sam – Bunu size tavsiye etmem.

Sam'in tonu kesin ve tartışmaya kapalıdır. Ceketinin bir kenarını açar ve belinde bir tabanca olduğu ortaya çıkar.

Fred – Silahlı mısınız?

Alex – Ve bizi tehdit mi ediyorsunuz?

Sam – Evet, silah taşıyorum. Ama bu öncelikle sizi korumak için.

Max – Tabii ya... Kendimizden korumak için... Hep aynı hikâye...

Sam'in telefonu yeniden çalar.

Sam – Affedersiniz... (*Telefonda*) Hayır, hayır, her şey yolunda... Durum tamamen kontrolüm altında, size garanti ederim... Evet, tabii ki... Elbette...

Sahnedan çıkar.

Alex – Eminim bizi izliyorlar.

Fred – Yani... bir film için mi? Gizli kamera, bir şaka programı gibi bir şey mi?

Alex – İzliyorlar dedim! Güvenlik kameraları! Fark etmediniz mi? Zorla çıkmak istiyormuş gibi yaptım, hemen takviye önerdiler.

Sessizlik.

Fred – Cumhurbaşkanı'nın danışmanı...

Max – Bu tam bir delilik.

Alex – Eğer bu doğruysa, bu bir devlet meselesi demektir ve biz belki de yasal çerçevenin tamamen dışında hareket eden bir paralel polisin elindeyiz.

Max – Ama bununla ne ilgimiz var ki bizim? Biz terörist değiliz! En azından ben değilim...

Fred – Bu bir kâbus, birazdan uyanacağız.

Alex – Düşünsenize, uyanmak istemeyeceğiniz kâbuslar da vardır.

Max – Ne demek istiyorsunuz?

Alex – İdam mahkûmu, infazından bir gün önce ne rüya görür sizce? Ve eğer bir kâbus görüyorsa, uyanmak yerine uyumaya devam etmeyi tercih etmez mi? Hücresinde uyanıp yan odadan gelen giyotin bıçağının bilenme sesini duymaktansa?

Fred – Moralimizi yükselttiğiniz için teşekkürler...

Alex – Üzgünüm, iyimser bir insan değilim.

Max – Evet, bunu fark ettik.

Alex – Ama zaten yaşadığımız dünya başlı başına bir kâbus değil mi sizce?

Fred – Abartıyorsunuz bence...

Alex – Bunu söylüyorsunuz çünkü benim gibi nispeten ayrıcalıklı insanlardan birisiniz. Peki ya Irak'ta veya Gazze'de yaşıyor olsaydınız?

Fred – Evet, herkes için kolay değil, bu doğru.

Alex – Hatta bizim ülkemizde bile Versailles'da yaşamak, Saint-Denis'de yaşamaktan iyidir, değil mi?

Max – Hem artık Saint-Denis'de bile yaşamıyor olsak... Şimdi olanlarla birlikte, eskisi gibi değil, kesinlikle...

Alex – Bu durumu fark etmiyoruz çünkü yavaş yavaş gerçekleşiyor. Ama on yıl öncesine bakarsanız...

Max – Fena değil söyledikleriniz... Fransa'ya gelen tüm bu yabancılarla. Siyasi mülteciler, ekonomik mülteciler, iklim mültecileri... Sonra da yeni hastalıkların ortaya çıkmasına şaşırıyoruz.

Alex – Ben o tür hastalıklardan bahsetmiyordum... Bahsettiğim şey, bize yavaş yavaş dayatılan bu sinsî diktatörlük. On ya da yirmi yıl sonra, yeni nesil başka bir şey görmediği için bu durum bize normal gelecek. Ve bizi deli sanacaklar.

Fred – Bu soruyu sormam garip olabilir ama... Burada birinin kendine itiraf edemediği bir suçtu var mı?

Alex – İşte başladık... Tam buradayız.

Fred – Bizi irademize karşı tutuyorlar. Bu, bir tür tutuklamaya benziyor. Mutlaka bir nedeni olmalı.

Max – Ve tabii ki sizin hiçbir suçunuz yok.

Fred – Yıllar önce birkaç hız ihlali dışında hayır, pek bir şey yok. Belki de bir adli hata.

Max – Tabii ya... Adli hata. Kendiniz için söylüyorsunuz bunu. Ama bizden, suçumuz olup olmadığını soruyorsunuz.

Fred – Ya da bu bir terör meselesidir... Bu tür durumlarda işler genellikle karışıktır ve bazen soruşturmalar yasal sınırların ötesine geçebilir.

Alex – Yok artık, Kafka'nın romanına döndük resmen! Hiçbir gerekçe olmadan tutuklanıyoruz ve sonra da suçlu olduğumuz şeyi kendimiz bulmaya çalışıyoruz!

Fred – Her halükarda yakında öğreniriz...

Sam geri döner.

Sam – Pekâlâ... Söyleyeceklerim kolay duyulacak şeyler değil. Hatta inanması oldukça güç. Ama yine de bu bir gerçek.

Max – Uzun süredir buradayız ve evimize dönmek istiyoruz. O yüzden lütfen doğrudan konuya girin.

Sam – Sabırsızlığınızı anlıyorum ve bu yüzden çok net olacağım. Söylemek zorunda olduğum şey şu ki... dünyanın sonu geldi.

Diğer üçü donakalır.)

Karanlık.

Perde 2

Alex, Fred ve Max arasında şaşkınlık ve endişe dolu bir sessizlik. Sam soğukkanlılığını korur.

Max – Dünyanın sonu mu?

Alex – Tam da siz gelmeden önce bundan bahsediyorduk... Çünkü siz de inanmayacaksınız ama, sevdiğimiz dünya zaten uzun zamandır yok oldu.

Max – İnsanların yarısı işsiz, ve insanlar sefalet ücretleri karşılığında ne gerekiyorsa yapmaya hazır.

Alex – Hastanelerde insanlar ölüyor, çünkü yeterli yatak yok diyorlar. Ama yeni hastaneler yapmak yerine polis ve ordu bütçesini artırıyorlar.

Fred – Evet ama... Bunların hepsi dünyanın sonu değil. Bizim iyiliğimiz için yapılıyor. Üstelik geçici değil mi?

Max – On yıldan uzun süredir devam eden bir geçici duruma ne diyorsunuz? Ben buna kalıcı diyorum.

Alex – Olağanüstü hal kural haline geldi, sokağa çıkma yasağı sürekli hale geldi, tüm kamusal özgürlükler yavaş yavaş askıya alındı...

Max – İnsanlar artık barda arkadaşlarıyla içip bütün bunları unutamıyor bile.

Fred – Ama söyleyin Sam... Bunlar mı sizin dünyanın sonu dediğiniz şey?

Sam – Hayır, hanımefendi, maalesef. Bahsettiğim şey gezegenimizin tamamen yok olması.

Alex – Tamamen yok olması mı? Yani... bir nükleer savaş mı?

Sam – Hayır, bir nükleer savaş değil.

Fred – Peki ya ne? Kirlilik, küresel ısınma, deniz seviyesinin yükselmesi... Bu tür şeyler mi?

Max – Yıllardır bu konularla kafamızı şişiriyorlar. Ama bu hemen olacak bir şey değil, değil mi? Peki bizi buraya, acilen ve gözlerimiz bağlı şekilde getirmeniz bu yüzden mi?

Sam – Bahsettiğim şey, gezegenimizin yaşam koşullarının yavaş yavaş kötüleşmesi değil. Dünya üzerindeki yaşamın son bulmasından bahsediyorum. Hem de çok yakın bir gelecekte.

Sessizlik.

Fred – Açıklayın lütfen.

Sam – Bildiğiniz gibi, her yıl gezegenimiz çok çeşitli boyutlarda binlerce gök cismiyle çarpışıyor. Çoğu atmosferimize girdiğinde tamamen parçalanacak kadar küçüktür. Daha büyük olan bazıları küçük çaplı hasarlara neden olur. Ancak bazıları o kadar büyüktür ki büyük bir felakete yol açabilirler.

Fred – Bunun için Dünya'nın çok büyük bir asteroit tarafından etkilenmesi gerekmez mi?

Sam – Ne yazık ki her zaman değil. Çapı birkaç yüz metre olan bir göktaşı bile Dünya üzerindeki yaşamı sona erdirmek için yeterlidir. Bu bir olasılık olmaktan çıkar ve kesin bir gerçeklik haline gelir.

Sessizlik.

Alex – Peki, yani?

Sam – Bilim insanları yıllar önce Dünya'ya doğru hızla yaklaşan çok büyük bir asteroit tespit etti. Yaklaştıkça hesaplamalarını daha da hassaslaştırdılar ve çarpışmanın artık kesinleştiğini söylüyorlar.

Fred – Ne kadar büyük?

Sam – Bin kilometre çapında.

Sessizlik.

Max – Ve bunu engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Mesela, o asteroite bir atom bombası gönderip parçalamayı denemek gibi?

Fred – Ya da yörüngesini biraz saptırmak için bir lazer ışını?

Sam – Bilim kurgu filmlerinde belki... Ya da çok daha küçük bir cisimle. Çapı bir kilometreye kadar olan bir göktaşı için belki bu işe yarayabilirdi. Ama burada Fransa büyüklüğünde devasa bir cisimden bahsediyoruz. Dünya üzerinde bu büyüklükte bir asteroitin yörüngesini en ufak şekilde bile değiştirebilecek hiçbir teknoloji yok.

Sessizlik.

Max – Bu bir şaka...

Sam – Keşke size evet diyebilseydim, inanın bana. Benim de bir ailem var. Bir eşim. Çocuklarım... Onları kaybetmekten korkuyorum. Ve sizin gibi, ölüme dair korkularım var.

Fred – Ama... Böyle bir şey nasıl olur da bugüne kadar biz duymamış oluruz? Bu tür bir bilgiyi gizli tutmak imkânsız. Gazeteler bunu haber yapardı...

Alex – Gazeteler... Basın özgürlüğünden çok uzun zaman önce vazgeçtiğimizi hatırlatırım size. Ön sansür yeniden uygulamada. Yine bir *Bilgi Bakanlığı* var, tıpkı General De Gaulle zamanındaki gibi!

Sam – Gerçekten de, bu çarpışmanın kaçınılmaz trajik sonuçları göz önüne alındığında, dünya çapındaki bilim insanlarından hükümetleri tarafından bu bilgiyi açıklamamaları istendi. Panik yaratmamak için.

Fred – Ve hepsi bunu kabul mü etti?

Sam – Kabul etmeyenler buna zorlandı.

Max – Yani hapse mi atıldılar?

Alex – Yoksa idam mı edildiler...

Sam – Çoğu, halkı paniğe sürüklemenin bir faydası olmadığını kendiliğinden anladı. Çünkü ne de olsa, bu durumdan bir çıkış yolu yok.

Max – Yıllar önce bununla ilgili bir şey okumuş gibi hatırlıyorum.

Sam – Bazı bilgiler sızdırıldı, evet. Bunları sahte haberler olarak sunmayı başardık. Basının ele alacak başka bir konusu olmadığına bu tür spekülasyonlar sık sık ortaya çıkar. Çarpma olasılığı genellikle çok düşüktür ya da gerçekleşmesi için çok uzun zaman vardır.

Fred – Peki şimdi? Ne kadar zamanımız var?

Sam – Bir ay.

Sessizlik.

Fred – Ve bu konuda hiçbir şüphe yok mu diyorsunuz?

Sam – Yüzde yüz emin olunamaz, ancak şu anki olasılık yüzde 99,99. Bu neredeyse kesin bir gerçeklik.

Kısa bir duraksama.

Alex – Ya size inanmazsak?

Sam – Size yalan söylemekten ne kazanç sağlayabiliriz ki?

Alex – Zaten bize uzun zamandır yalan söylemiyor musunuz? Yıllar önce bizi vuran o pandemi konusunda. Onu bahane ederek bir diktatörlük kurdunuz. Üstelik bu diktatörlük, nüfusun yarısından fazlası tarafından onaylanıyor.

Sam – Biz demokratik olarak seçildik.

Alex – Evet, işte tam da söylediğim bu... Demokrasi... İnsanlar koyun gibi. Onlara koruma sözü verildiği sürece, herhangi bir çobanı takip etmeye ve onun köpeklerine itaat etmeye hazırlar. Yol güvenliyse ve kurtlardan korunuyorlarsa, son durak olan mezbahayı unutmayı tercih ediyorlar.

Sessizlik.

Sam – Size samimiyetimi kanıtlamak için başka bir itirafta bulunacağım...

Max – En kötüsünden korkuyorum...

Sam – Bu pandemi başlangıçta gerçekten vardı. Ama doğru, sonuçlarını biraz abarttık. Bu, istisnai bir rejimi yavaş yavaş uygulamaya koymak için bir gerekçeydi.

Fred – Ama neden?

Sam – Bilim insanları bizi bu kıyametin yaklaştığı konusunda uyarmıştı. Bu, halkı daha radikal önlemlere yavaş yavaş hazırlamanın bir yoluydu. Bu tehdidi uzaklaştırmak için değil, çünkü bu ne yazık ki imkânsız. Ama en azından, bu dünyanın sonu açıklandığında ortaya çıkacak kaosu önlemek için.

Alex – Yani, manipüle edildiğimizi kabul ediyorsunuz.

Sam – Evet, ama düşündüğünüz nedenlerle değil.

Max – Ve elbette, yine bizim iyiliğimiz için.

Sessizlik.

Fred – Diyelim ki size inanıyoruz. Peki, bunu şimdi neden anlatıyorsunuz?

Max – Ve neden biz? Neden bizi seçtiniz?

Alex – Biz bilim insanı değiliz! Hiçbir gücümüz yok. Sizin yerinize mucizeler yaratamayız!

Sam – Artık çözüm aramıyoruz, ne yazık ki. Çünkü hiçbir çözüm yok.

Max – Peki burada ne yapıyoruz? Geriye kalan bir ayı yaşamaktan keyif almak varken...

Sam – Sizi buraya çağırmanın nedeni... (*Telefonu çalar.*) Affedersiniz. (*Telefona bakar.*) Evet, Sayın Cumhurbaşkanı...

Sahnedən çıkar. Diğerleri bir an sessizce kalır.

Max – Siz bütün bunlara inanıyor musunuz?

Alex – Artık emin değilim... Ya siz?

Fred – Eğer doğru değilse, neden böyle bir hikâye uydursunlar ki?

Max – Yoksa bu bir oyun mu?

Fred – Oyun mu?

Max – Bu bir *escape game*'e benziyor, değil mi?

Fred – O da ne?

Alex – Kaçış oyunu! Birkaç kişi aynı odaya kapatılır, oyun bu odadan çıkmak için doğru çözümü birlikte bulmakla ilgili.

Max – Ama burada kapatıldığımız yer Dünya, ve anladığımız kadarıyla, buradan çıkmanın hiçbir yolu yok.

Alex – Bari önce buradan çıkmamıza izin verseler...

Sessizlik. Fred kutu içeceğini bitirir ve nereye atacağını bilemez.

Fred – Sarı bir çöp kutusu görmedim...

Max – Bir ay içinde hepimiz öleceksek, kutuları geri dönüştürmenin ne anlamı var ki?

Fred – Evet, doğru...

Max – Yıllardır gezegeni kurtarmak için çöpleri ayırıp duruyoruz, şimdi de dünyanın sonunun bir ay içinde geleceği söyleniyor! Çok faydalı olmuş gerçekten...

Fred – Gerçekten meselenin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Max – Ah evet, doğru ya, pardon. Siz çok akıllısınız, çünkü öğretmensiniz. Peki, meselenin ne olduğunu düşünüyorsunuz?

Alex – Biz de tam olarak bunu öğrenmek istiyoruz. Görünüşe göre, bunu çözmek bizim görevimiz.

Sam geri döner.

Sam – Affedersiniz... Nerede kalmıştık?

Max – Burada ne halt ettiğimizi soruyorduk, işte!

Fred – Bizden tam olarak ne bekliyorsunuz? Eğer faydalı olacaksak, iş birliğine tamamen hazırız.

Max – Bizim polisle bir alıp veremediğimiz yok, emin olun...

Alex – Kendi adına konuş...

Sam – Dinleyin... Hepimiz aynı gemideyiz. Bu geminin adı Titanic değil, Dünya. Geminin bir ay içinde devasa bir buz bloğuyla çarpışacağını biliyoruz, bunu önlemenin hiçbir yolu yok, yakında kurtarma botu yok, yardım için gelen başka bir gemi yok ve dolayısıyla hayatta kalan da olmayacak.

Alex – Peki, en az on yıldır tüm dünyadan sakladığınız bu sözde devlet sırrını neden üçümüze açıklıyorsunuz?

Max – Gerçekten de... Biz sizden bir şey istemedik.

Alex – Bize yıllardır her konuda yalan söylüyorsunuz, bunu da saklayabilirdiniz.

Fred – Artık neden burada olduğumuzu söyleme zamanı geldi.

Sam – Buradasınız çünkü son bir ayda dünyayı nasıl yöneteceğimiz konusunda fikrinizi almak istiyoruz.

Alex – Bu da bir ilk... On yıldan fazla bir süredir her şeye bizim adımıza karar veriyorsunuz. Şimdi hepimiz ölecekken, İnsanlığın sonunu bizim yönetmemizi mi istiyorsunuz? Cenaze masrafları da bize mi kalacak?

Alex – Ama burada ne kadar süre kapalı kalacağız?

Fred – Eğer öleceksek, en azından sevdiğimiz insanları görmek ve kalan zamanı onlarla geçirmek isteriz.

Max – Dünyanın sonuna kadar bizi burada tutacak değilsiniz ya!

Sam – Endişelenmeyin, sizi çok uzun süre tutmayacağız. Durum göz önüne alındığında, zaman zaten çok dar. Karar vermeniz için bir saatiniz var.

Alex – Karar mı? Şimdi karar veren biz miyiz?

Sam – Diyelim ki... sizin fikriniz dikkate alınacak ve belirleyici olacak.

Max – Ama tam olarak neye karar vereceğiz?

Sam – Halkı yaklaşan bu dünyanın sonu hakkında bilgilendirip bilgilendirmemeye karar vereceksiniz.

Alex – Ve bu karar, herkes adına bizim tarafımızdan mı verilecek?

Sam – Sizi rastgele seçtik. Siz... Fransız Halkının Sesi'ni temsil edeceksiniz.

Fred – Halkın Sesi mi? Üçümüz mü?

Sam – Yalnızca siz konuşacaksınız, ancak daha geniş bir vatandaş paneli argümanlarınızı dinleyecek ve oy kullanacak.

Max – Peki bu vatandaş paneli nerede?

Sam seyirciyi işaret eder.

Sam – İşte karşınızda.

Herkes şok olur.

Fred – Yok artık...

Alex – O zaman onlar da buraya zorla mı getirildi?

Sam – Onları bir gösteriye katılacakları bahanesiyle buraya getirdik. Onlar da buradan bir karar alana kadar çıkamayacaklar.

Fred – Ve bizim gibi, onlar da dünyadan kopuklar.

Sam – En azından bir saat boyunca. Salonun kapıları kapalı ve telefonlarını kapatmaları istendi. Hepimiz burada kalan zamanımızla ne yapacağımıza karar vermek için toplandık.

Bir süre sessizlik.

Fred – Bu çok büyük bir sorumluluk...

Sam – Kesinlikle öyle.

Alex – Peki, dünya adına karar verecek olan sadece Fransa mı?

Sam – Bunun gibi toplantılar dünyanın dört bir yanında düzenlenecek. Sonuçlar merkezde toplanacak ve çoğunluğun görüşü dikkate alınacak.

Alex – Ya siz?

Sam – Ben mi?

Alex – Tartışmaya siz de katılacak mısınız?

Sam – Ben sadece sizin görüşlerinizi toplamak için buradayım.

Sessizlik.

Fred – Peki... Soruyu bir kez daha tekrar edebilir misiniz?

Alex – Artık bitirelim şu işi...

Sam – Soru şu: Halkı yaklaşan bu felaket hakkında bilgilendirip paniğe yol açma riskini mi alacağız, yoksa onları gereksiz yere endişelendirmemek için habersiz mi bırakacağız? Tartışmamız gereken bu. Buradayız çünkü her birinizin görüşlerini ve savlarını duymak istiyoruz.

Sessizlik.

Alex – Ben şeffaflıktan yanayım. Her koşulda. Sonuçları ne olursa olsun. Halkın bilme hakkı var.

Max – Eğer sadece bir ayımız kaldıysa, bari bu zamanı tatilde geçirelim, işte değil.

Alex – Bir ay... Son maaşlı izinlerimizin tasfiyesi gibi düşünelim bunu...

Fred düşünceler içinde kaybolmuş görünür. Sam ona döner.

Sam – Peki ya siz? Siz ne düşünüyorsunuz?

Fred – Düşünmekte zorlanıyorum... Sadece korkuyorum... Bir sakinleştirici almama izin var mı?

Fred çantasından bir hap çıkarır ve yutar.

Sam – Bir bardak su ister misiniz?

Karanlık.

Perde 3

Fred yavaş yavaş kendine gelir. Alex ve Max sakin görünmeye çalışır. Sam ise her zamanki gibi sarsılmaz bir duruş sergiler.

Sam – Korkmanız gayet normal, hanımefendi. Ben de korkuyorum. Hepimiz korkuyoruz. En azından bunu bilen herkes. Ama buradayız çünkü bir karar vermek zorundayız ve sizin fikirlerinizi duymaya ihtiyacımız var.

Bir süre Fred düşüncelerini toparlamaya çalışır.

Fred – Hiçbir şey söylememek... Bu, birine öleceğini saklamak gibi bir şey. Eğer tedavisi mümkün olmayan bir hastalığım olsaydı ve sadece bir ay ömrüm kalsaydı, bunu bilmek isterdim sanırım. Hayatımın son anlarından tam anlamıyla faydalanabilmek, geçmişle hesaplaşmak, işlerimi yoluna koymak ve özüme odaklanmak için...

Sam – Elbette, ilk akla gelen budur. Ve bu argüman son derece makul.

Alex – Ama bir "ama" hissediyorum...

Sam – Ama... diğer yandan, siz de söylediniz: Korkuyorsunuz. Belirli bir tarihte kesin bir ölüm fikri sizi dehşete düşürüyor. Belki de bunu bilmemeyi tercih ederdiniz...

Fred – Belki de...

Sam – Ve... örneğinizi devam ettirmek gerekirse, kanser teşhisi konmuş ve sadece birkaç haftası kalmış bir kişi bireysel bir durumdur. Bu kişinin bu habere nasıl tepki vereceği, dünyayı alt üst etmez. Ama burada konuştuğumuz şey, Dünya'nın tüm nüfusu...

Alex – Siz bize sadece fikrimizi almak için burada olduğunuzu söylediniz, ama şimdiden bizi etkilemeye çalışıyorsunuz.

Sam – Oylamaya katılmayacağım. Görevim, tartışmayı yönlendirmek, böylece sorunun tüm yönleri ele alınsın ve karar tam bilgiyle alınsın.

Fred – Dinliyoruz sizi.

Sam – Bir an düşünelim. Ölüm cezasına çarptırıldığını bilen ve artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan bir birey, patronunu öldürmeye, komşusuna saldırmaya ya da bir banka soymaya karar verse, bu nihayetinde sadece bir suç vakası olurdu.

Max – Peki ya sonra?

Sam – Şimdi bunu dünya nüfusunun tamamına uyarlayın. Artık kimse hapse girmekten korkmuyor. İnsanların korktuğu tek şey ölüm ve bu engellenemez. Kaos başlayacak...

Sessizlik.

Fred – Bu gerçekten bir risk... İnsanlar nasıl olsa öleceğimizi bilerek, her şeyi cezasız yapabileceklerini düşünürlerse...

Max – Kesinlikle. Tam bir anarşi ortaya çıkar.

Alex – Ama yine de, bir hastaya birkaç haftalık ömrü kaldığını söylediğinizde, komşusuyla arasındaki anlaşmazlığı çözmek için gidip ona buz kıracağı sapladığını pek görmeyiz.

Max – Belki de ölümcül bir hasta bunu yapamayacak kadar güçsüzdür. Ama sağlıklı bir dünya nüfusu için durum farklı olur...

Sam – Maalesef beyefendi haklı. Toplumsal düzenin tüm temelleri bir anda çöker. Polis, adalet... Artık hiçbir yasanın geçerli olmayacağı korkusuyla karşı karşıya kalırız.

Fred – Ahlak kalır geriye. Bazıları için de din.

Sam – Jandarma korkusunun yerini alacak kolektif bir ölüm kesinliği varken, iyi duyguların yasaları koruyacağına gerçekten inanıyor musunuz?

Alex – Ölmekten emin olsak bile içimizde bir insanlık kırıntısı kalır. Ölmekten çok, ruhumuzu kaybetmekten korkarız.

Max – Herkes Tanrı'ya inanmaz. Siz inanıyor musunuz?

Alex – Hayır. Ama hepimizin korktuğu şey Tanrı değil, Şeytan'dır. Cehennemde yanmaktan korktuğumuz kadar, ateşi körükleyenlerden biri olmaktan da korkarız. Çoğumuz ne kurbanların ne de cellatların tarafında yer almak isteriz.

Sam – Her zaman seçme hakkına sahip olmayabilirsiniz... Toplama kamplarında mahkûmlara cellatlar için çalışma fırsatı sunulurdu. Çoğu kabul ederdi. Hayatta kalabilmek ve birkaç hafta daha yaşamak için. Nihayetinde kurtulmayı umarak...

Alex – Bazıları kurtuldu, ama ruhlarını geride bırakarak... Bu bedelle kurtulanların hayatlarını hayal edebiliyor musunuz?

Max – Zaten burada bize kurtulma şansımız olmadığı söyleniyor.

Fred – Hayat olduğu sürece umut da vardır. İdam mahkûmu bile, son ana kadar af bekler, gelmeyeceğini bilse bile.

Max – Her zaman bir mucizeyi umabiliriz, bu doğru...

Fred – Umut olmadan yaşanmaz, en kötü ihtimal neredeyse kesinleştiğinde bile. Umudu kaybettiğiniz anda zaten ölmüşsünüz demektir. Ben son ana kadar biraz umut taşıyım...

Bir süre sessizlik.

Max – Evet, tamam ama... Eğer sadece bir ayım kalsaydı ve sonrasında hesap verecek kimseye karşı sorumlu olmadığımı bilseydim, bir ya da iki kişiyi kesinlikle hallederdim... İlk olarak da kayınbiraderimi.

Fred – Evli olmadığınızı sanıyordum...

Max – Kayınbiraderim! Kız kardeşimin kocası!

Fred – Sakin olun... Sadece laf arasında söyledim.

Alex – Ama birini öldürmek... Ve o kişinin zaten bir ay içinde öleceğini bilmek... Buna değer mi sizce?

Max – O zaman sadece zevk için...

Sam – İşte, tam da bu kelime... Zevk için...

Fred – *Eros ve Thanatos...*

Sam – Bütün psikanalistler size ölüm korkusu ile cinsel arzunun yakından bağlantılı olduğunu söyleyecektir.

Max – Hey, ben sadece kayınbiraderimi gebertmekten bahsediyordum. Onunla yatmak istediğimi söylemedim!

Alex – *Eros ve Thanatos...* Çıldırılmışsınız. Yakında bize dünyanın sonunun devasa bir toplu orgazmla sona ereceğini mi söyleyeceksiniz?

Sam – Daha çok, kadınlara ve çocuklara karşı şiddetin patlak vermesini kastetmişim. Kesin bir ölüm beklentisi, insanda en kötü içgüdüleri serbest bırakabilir.

Alex – Bunlar sadece hayaller... Komşularınızı tanıyorsunuz. Sizce ölmek üzere olduklarını bilseler, yarın size saldırmak, sizi öldürmek ya da tecavüz etmek için kapınıza dayanırlar mı?

Fred – Bilmiyorum... Benim komşularım muhtemelen yapmaz.

Max – Ama komşularınızın komşuları?

Fred – Anladım... Ve onların komşularının komşuları... Şehir kenarındakiler, sınırın ötesindekiler... Banliyödekiler, yabancılar...

Max – Banliyödekiler, yabancılar... Genelde aynı kişiler...

Alex – Evet, anlıyorum...

Max – Ve hatta kendi komşunuz... Arkası dönükken yaptığı küçük pislikler. Çöpünü sizin çöp kutunuza atması, kendi kutusunu dışarı çıkarmaya üşendiği için... Ya da siz banyodayken ve perdeleri kapatmayı unuttuğunuzda sizi gizlice izlemesi...

Alex – Kendi deneyimlerinizi mi anlatıyorsunuz yoksa?

Max – Sizi ilgilendirmez.

Fred – Hadi ama, kibar olalım.

Sam – Ve asıl soruya dönelim. Elbette bunu bilemeyiz. Ancak toplumsal düzen her şeyden önce ceza tehdidine dayanır: bir hapis cezası veya sadece yakınlarınız, komşularınız ve toplumun geneli tarafından kınanma utancı. Bu freni ortadan kaldırırsanız, en kötü ihtimalle anarşiyle karşı karşıya kalırız.

Fred – Haklısınız. Bu, güçlü olanın hüküm sürdüğü bir orman kanunu olur. Ve kurbanlar, her zaman olduğu gibi en zayıflar olur.

Alex – Peki ya ordu? Sonuçta onlar kalır.

Sam – Askerler de insandır. Onlar ancak emirle hareket eder ve maaşlarını alabilmek için itaat ederler. En iyi ihtimalle görev duygusuyla ve toplumu korumak için. Ama eğer bu toplum kısa vadede mahkûmsa, sizce düzeni sağlamak için hayatlarını feda etmeye devam ederler mi?

Max – Yani sizin fikrinizce gerçeği gizlemek daha mı iyi?

Sam – Bilmiyorum... Asıl soru şu: Gerçeği açıklayarak, insanlık tarihinin bu son ayını gerçek bir cehenneme çevirme riskini alır mıyız?

Alex – Ama biz çocuk değiliz! Halkın bilmeye hakkı var! Düzeni son ana kadar korumak için insanlığı yok oluşundan habersiz mi tutmamız gerekiyor?

Sam – Sadece düzenin korunması meselesi değil, haklısınız. Aynı zamanda etik bir mesele. Bu yüzden tartışmamız gerekiyor.

Alex – Halkı kıyametin korkusundan ve onu takip edebilecek kaostan korumak... Çok güzel. Ama sonuçta, eğer herkes ölecekse, ne değişir ki? Ben bilmek isterim.

Max – Zaten, belli bir noktadan sonra gerçeği saklamak imkânsız hale gelecek, değil mi? O asteroit Dünya'ya yaklaşırken...

Sam – Bu bir saatli bomba ve bize doğru baş döndürücü bir hızla ilerliyor. Bizi yok etmek için boyutu yeterli, ancak bir gezegen boyutunda değil. Bilim insanlarına göre, çarpmadan 24 saat önce bile çıplak gözle hiçbir şey görülemeyecek.

Alex – Terörizm ve her türlü salgına karşı bizi koruma bahanesiyle, zaten toplumu militarize ettiniz. Bu da halkın çocuklaştırılmasına dayanıyor. İnsanlar her şeyden korktukları için, ne olursa olsun her şeyi kabul etmeye hazırlar. Önce ağızlarına bir bant taktınız, şimdi de ölümle yüzleşmelerini engellemek için gözlerine bir bant takmayı mı öneriyorsunuz?

Sam – Ben de emin değilim. Buradayız çünkü tartışmamız ve bir karar almamız gerekiyor. Diğerleri ne düşünüyor?

Max – Bilmiyorum...

Fred – Artık hiçbir şey bilmiyorum. Biz çocuk değiliz, tamam. Ama tam da bu yüzden. Çocuklara ne diyeceğiz?

Max – Bu doğru, bu başka bir sorunu da gündeme getiriyor. Ebeveynler gerçeği öğrenirken bunu çocuklardan saklamak mümkün mü?

Fred – Peki, kaç yaşından itibaren onlara söylemek gerekecek?

Sam – Şimdi anlıyorsunuz ki bu mesele o kadar basit değil...

Alex – Evet, ama gerçeği saklamak da bir elit kararı değil mi?

Max – Ne demek istiyorsunuz?

Alex – Biz ve bu odadaki insanlar dışında, eğer nihayetinde bu gerçeği tüm nüfustan saklama kararı alırsak, sadece birkaç ayrıcalıklı kişi bilecek. Halk ise bu bilgiye erişemeyecek. Hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edecek, bu sırada elit ya keyfine bakacak ya da tercihine göre Tanrı'ya dua edecek.

Sam – Bu tartışmaya açık, evet.

Alex – Halkın gerçeği öğrenirse kaosa sürükleneceğini varsayıyorsunuz. Ama elit, sakinliğini koruyup son anlarının tadını çıkaracak, öyle mi? Neden? Çünkü elitin daha sorumlu olduğu mu varsayılıyor?

Sam – Bilmiyorum...

Alex – Çünkü elit zaten her şeye sahip. Bu yüzden kaybedecek çok şeyi var. Ama halkın hiçbir şeyi yok. Kaybedecek bir şeyi olmayan insanlar. Neden korkuyorsunuz? Trenlerin artık zamanında gelmemesinden mi? İşçilerin fabrikalara gitmeyi bırakmasından mı? Mağazaların yağmalanmasından mı? Borsa çöküşünden mi? Sizi en çok endişelendiren şey bu mu? Her şeyin son patlamaya kadar yerli yerinde kalması mı?

Sessizlik.

Sam – Argümanlarınızı duyuyorum ve hepsi saygıya değer. Ama bir karar vermek gerekiyor. Peki ya siz? Üçünüz, eğer bir seçeneğiniz olsaydı, bilmek mi yoksa bilmemek mi isterdiniz?

Fred – Size cevap vermek isterdim ama dürüstçe... bilmiyorum.

Max – Zaten bizim için artık çok geç. Bize bu seçeneği sunmadınız.

Fred – Ben galiba... bilmemeyi tercih ederdim.

Alex – Ya da bütün bunlar yine başka bir saçmalık. Bizi biraz daha kontrol altına almak için bir oyun.

Sam – Her ne olursa olsun, tam bir ay sonra, size yalan söyleyip söylemediğimizi öğreneceksiniz. Ama şimdilik, buradayken, bu sizi rahatlatırsa, bunu bir okul alıştırmaları gibi düşünün. Sonunda tartışmamızın özünü değiştirmiyor.

Fred – Sanırım değiştiriyor. Sorunuza vereceğimiz yanıt tamamen teorik bir durumda farklı olurdu.

Alex – Öyle mi düşünüyorsunuz?

Fred – Eğer soru sadece teorikse, sizin gibi ideal bir dũnyadan yola çıkarız. Bu dũnyada insanların çoğu son ana kadar iyi vatandaş gibi davranmaya devam eder. Ama ya bũtũn bunlar gerçek olsaydı? İnsan doğasının iyiliğine ve "Halk" dediğiniz o soyut kavramın Őfkatine gerçekten gũvenebilir misiniz?

Max – Haklı. Sizce, "halk" dediğiniz sıradan insanlar, bizi sũmũren ayrıcalıklılardan ve bizi yũneten alaklardan gerçekten daha mı iyi?

Alex – Bilmiyorum...

Fred – Tũm insanlar birbirine benzer, ۆzellikle de en kũtũ yanlarında. Bazıları sadece doğru tarafta doğma Őansına sahip. Ama diğerleri onların yerini almayı hayal ediyor. evre yolunu ortadan kaldırmayı değil.

Bir sũre sessizlik.

Fred – Aslında bu ilginç. Hepimiz bir gũn ۆleceęimizi biliyoruz. Er ya da geç. İster yirmi yıl içinde, ister bir ay içinde olsun. Ama genelde, ۆlũm tarihini bilmediğimiz sũrece, hayatımızı ۆlũmsũzmũř gibi yaşıyoruz. Bu his olmadan.

Alex – Bu, yũneticilerimizin bize her Şeyi yutturmalarını sağlıyor. İnsanlar birkaç hafta içinde ۆlecekmiř gibi yaşasalar, başlarına gelen her Şeyi kabul etmezlerdi.

Fred – Zaten, toplumumuzda ۆlũm olabildiğince soyut hale getirilmek için gizleniyor. Çoğumuz, hayatımız boyunca bir ceset gũrmeden ۆleceęiz. ۆlũm sadece bir tabu değil, bir devlet sırrı.

Max – Ve bize ۆlũm tehdidi gũsterildięinde, bu sadece hayatlarımızı kontrol etmek için. Sanki ۆlũm gerçekten kaçınılabilecek bir Őeymiř gibi!

Sam – Bunlar geçmişte kaldı. Salt felsefi bir tartışmaya dalmak yerine odaklanmamız gereken bir Şey var. Karar vermeliyiz: Evet mi, hayır mı? Arası yok.

Max – Bũyle bir karar almak için hazırlanmadık. Uzman değiliz.

Sam – Kimse bũyle bir duruma hazırlanmadı. ũnkũ bu, daha ۆnce hiç yaşanmadı ve bir daha yaşanmayacak. Zira bir ay içinde hepimiz ۆlmũř olacağız...

Bir sũre sessizlik.

Fred – Bu korkunç... Ve bir de dũřũnũyorum, kedimi evde tek başına bıraktım. O en azından hiçbir Şeyden habersiz.

Max – Emin olmayın... Derler ki hayvanlar bu tũr felaketleri ۆnceden hisseder...

Fred – Haklısınız... Mesela, son tsunamide hayvanların...

Sam – Zaman daralıyor... Eklemek istediğiniz başka bir Şey var mı?

Fred – Hayır.

Max – Benim de yok.

Alex – Sũyleyeceęimi sũyledim.

Sam – Çok iyi, o zaman oylamaya geçeceğiz. El kaldırarak.

Alex – Ya siz?

Sam – Ben oy kullanmayacağım. Siz üç kişisiniz, mutlaka bir çoğunluk çıkacak. Çekimser oylar kabul edilmiyor.

Max – Peki, o zaman bitirelim.

Sam – Son bir şey. Eğer gizlilik kazanırsa, hepiniz bu karara uymak zorundasınız. Kişisel tercihiniz ne olursa olsun, kimseye, hatta en yakınlarınıza bile bir şey söyleyemezsiniz.

Alex – Ya yine de konuşursak?

Sam – Bu bir şaka değil, hanımefendi, ve size çok açık olacağım. Böyle bir durumda sizi susturmak için nerede olduğunuzu bulmamız uzun sürmez.

Alex – İşte sizin özgürlük ve demokrasi anlayışınız...

Sam – Artık tartışacak zaman yok. Oylamaya geçiyoruz. Kim gerçeği destekliyor?

Tereddüt. Alex elini kaldırır.

Sam – Bir oy. Kim gizliliği destekliyor?

Alex – Ben buna daha çok devlet yalanı derdim.

Fred ve Max ellerini kaldırır.

Sam – Gizlilik, ikiye bir oyla kabul edildi.

Alex – Şimdi çıkabilir miyiz?

Sam – Henüz değil, her şey bitmedi. Şimdi halkın oylaması gerekiyor. Onlar sizin argümanlarınızı dinledi. Şimdi sıra onlarda.

Alex – Halk mı?

Sam – Halk, evet. Panel demek istiyorum. Evet, bayanlar ve baylar... Her şeye rağmen gerçeği destekleyenler ellerini kaldırsın.

Seyircilerin bir kısmı ellerini kaldırır.

Sam – Peki ya gizliliği destekleyenler?

Seyircilerin diğer bir kısmı ellerini kaldırır.

Sam – Çoğunluk gerçeği destekliyor (ya da gizliliği, duruma göre).

Alex – Bu kadar mı? Şimdi özgür müyüz? Eğer hâlâ bu kelimeyi kullanabilirsek...

Sam – Az sonra sizi evinize götürmek için gelip alacaklar.

Max – Ne kadar çabuk o kadar iyi...

Sam'in telefonu çalar.

Sam – Affedersiniz.

Aramayı yanıtlamak için dışarı çıkar.

Fred – Yani her şey bu kadar mı?

Max – Evet...

Fred – Bir gün öleceğimizi hepimiz biliyorduk, ama hepsinin aynı anda olacağını tahmin etmemiştik.

Alex – Ve tarihinin birkaç hafta öncesinden bize bildirileceğini...

Max – Kapanış bilançosundan bir ay önce.

Fred – Bugünden itibaren geçen her gün, hayatımızın bir yılına eşit olacak.

Bir süre sessizlik.

Max – Bu hesabı nasıl yaptınız, tam olarak?

Alex – Önemli değil... Söylemek istediği, artık her dakikanın değerli olduğu.

Max – Evet... Peki, siz son gününüzü nerede geçirmek isterdiniz? Güzel bir yatakta mı? Plajda mı? Yoksa bir kilisede mi?

Alex – Sonuçta, bunun son günümüz olup olmaması fark eder mi? Bu, her sabah kalktığımızda kendimize sormamız gereken bir soru değil mi zaten? Hayatımızla ne yapmalıyız...

Max – Çoğu insan sabah kalktığında, daha çok ev kredilerini emekliliklerine kadar nasıl ödeyeceklerini düşünüyor. Tabii eğer bir emeklilikleri olursa... Çünkü benim için...

Sam geri döner.

Sam – Üzgünüm, bir karşı emir geldi.

Max – Karşı emir mi?

Sam – Başkan, küresel düzeyde karar verilene kadar sizi serbest bırakmanın çok tehlikeli olduğunu düşünüyor.

Alex – Tehlikeli mi? Neden?

Sam – Bir sızıntı olmasından ve söylentinin tamamen kontrolsüz bir şekilde yayılmasından korkuyoruz.

Max – Eğer gerçekten dünyanın sonu geliyorsa, er ya da geç insanlar bunu fark etmeyecek mi?

Sam – Sonunda halkı bilgilendirmeye karar versek bile, bu felaketi açıklamaya psikolojik olarak hazırlanmaları önemli.

Alex – Dünyanın sonuna psikolojik olarak nasıl hazırlanabiliriz ki? Görmek isterdim doğrusu...

Fred – O zaman burada, danışma süreci bitene kadar mahsur mu kalacağız?

Max – Ve bu saçmalıkların bitmesi ne kadar sürecek?

Sam – Yaklaşık bir hafta.

Max – Bir hafta mı!

Fred – Bu mümkün değil...

Sam – Üzgünüm, ama talimatlar aldım.

Alex öne doğru bir adım atar.)

Alex – Ya yine de gitmek istersek?

Sam tabancasını çıkarır ve Alex'e doğrultur.

Sam – Olduğunuz yerde kalın.

Alex – Ateş edemezsiniz.

Sam – Doğru, eski dünyada muhtemelen ateş etmezdim. Ama size şimdi ateş edebileceğimi garanti ederim.

Max – Ne yapacaksınız? Hepimizi mi öldüreceksiniz? *(Seyirciyi işaret ederek)* Onları da mı?

Sam – Talimat bekliyorum... Şimdilik burada uslu uslu kalacaksınız. Biraz rahatlamaya çalışın. Buzdolabında atıştırmalıklar ve fıstık da var... Birazdan size bir yemek servisi yapılacak...

Sahnedan çıkar.

Alex – Size söylemiştim, onlara güvenilmez.

Fred – Ama bu yalnızca bizimle ilgili değil.

Max – Yani onları mı savunuyorsunuz?

Fred – Hayır, ama onunla aynı fikirdeyim. Düşünmeden hareket etmekten kaçınmalıyız, taşkınlıkları önlemek için.

Alex – Taşkınlıklar mı? Dünyaya Hiroşima bombasının milyonlarca katı güçle çarpacak bir asteroitten bahsediyoruz. Ve siz sadece birkaç taşkınlıktan mı korkuyorsunuz?

Fred – Anlamamış gibi davranıyorsunuz. Gerçekten, Dünya'daki son ayın bir cehennem olmasını ister misiniz? Özellikle en zayıflar için. Çocuklar, mesela...

Alex bu argümanlara açıkça duyarlı görünür.

Alex – Peki. O zaman ne öneriyorsunuz? Kendimizi, mezbahaya giden koyunlar gibi birer birer kesilmeye mi bırakalım?

Fred – Bilmiyorum.

Max – Zaten silah onun elindeyken pek bir seçeneğimiz yok...

Alex – O zaman ne yapıyoruz?

Bir süre sessizlik.

Max – Önce bir aperiifle başlasak?

Sam geri döner.

Sam – Yeni bir haber var.

Alex – Yine ne?

Sam – Sizi uyarıyorum, bu da pek kolay inanılır bir şey değil. Benim için bile kabullenmesi zor.

Max – Söyleyin bakalım...

Sam – Az önce bir uzaylı sinyali aldık...

Herkes şok olur.

Karanlık.

Perde 4

Alex, Fred ve Max, Sam karşısında kendilerine gelmeye çalışır. Sam ise sakinliğini korur.

Alex – Bir uzaylı sinyali mi? Şaka mı bu?

Sam – Biliyorum, inanması zor. Ama biliyor musunuz, bir süredir hiçbir şeye şaşırılmıyorum.

Alex – Gerçekten mi...

Sam – Dünya üzerindeki yaşamın sona ermesinin bir ihtimal, hatta uzun vadede bir kesinlik olduğunu biliyoruz; sadece tarihini bilmiyoruz. Ama bunu bilimkurgu olarak görüyoruz.

Fred – Evrenin tek canlı temsilcilerinin biz olmamızın son derece düşük bir ihtimal olduğunu da biliyoruz. Ama uzaylıları da bilimkurgu olarak kabul ediyoruz.

Max – Peki, size nasıl ulaştılar? Bir güvercin mi gönderdiler?

Sam – Bildiğiniz gibi, Amerikan SETI Enstitüsü 1960’lardan beri uzaydan gelebilecek iletişimlere dinlemeye adanmış durumda.

Fred – Demek ki bu, o kadar da saçma bir varsayım değilmiş.

Sam – Bu mesajı onlar yakaladı.

Alex – Elli yıldan uzun süredir gökyüzünü dinliyorlar. Hiçbir şey duymadık. Ve birdenbire, dünyanın sonuna bir ay kala...

Sam – Tam da bu yüzden... Felaketin yaklaştığını fark ettiklerinde, bizimle iletişime geçmeye karar verdiler.

Max – Ne için? Bize veda etmek için mi?

Sam – Aralarından bir kısmımızı kurtarmayı öneriyorlar. Böylece insan türü, Dünya’da olmasa bile, varlığını sürdürebilir.

Alex – İnsan türünü kurtarmak mı? İnsan bunun zahmete değer olup olmadığını sorgulamaya başlıyor.

Fred – Peki bu birkaç kişiyi kurtarmayı nasıl düşünüyorlar?

Sam – Onları almak için bir uzay gemisi göndereceklerini söylüyorlar.

Alex – Tabii ya... Uzayın Nuh’un Gemisi! Artık duyduğum hiçbir şey beni şaşırtmıyor...

Sam – Ancak sadece birkaç bin ergeni yanlarına alabilecekler.

Alex – Ergenler mi...

Sam – Daha yaşlı bireyler üreyemezdi ve çok küçük çocuklar böyle bir yolculuğa dayanamazdı. Genç yetişkinler, yeni yaşam alanlarına daha kolay uyum sağlayabilir.

Fred – Başka bir gezegen, yani.

Alex – Tabii, Dünya yok edilirse...

Max – Çok güzel. Peki bizim ne alakamız var? Maalesef, uzun zamandır ergen değiliz.

Sam – Şimdi hangi lisenin kurtarılacağını seçmemiz gerekiyor.

Fred – Bir lise mi?

Max – Neden bir lise?

Sam – Bu liseliler zaten aynı yerde toplanmış olacak. Onları almak daha kolay olur.

Alex – Seçilenler için ne güzel. Ama bu bizi neden ilgilendiriyor?

Sam – Fransa için, kurtarılacak olan liseyi belirleme sorumluluğu bize ait.

Fred – Fransa mı?

Sam – Her ülke için bir eğitim kurumu seçilecek. Sanırım, yeterli nüfus çeşitliliğini sağlamak için.

Alex – Rastgele seçin o zaman.

Sam – Bu bir olasılık, evet.

Fred – Neden? Başka bir seçenek mi var?

Sam – Fransa'nın en iyi lisesini seçebiliriz.

Fred – En iyi olanı mı?

Sam – Örneğin, en iyi üniversiteye giriş oranlarına sahip olanı.

Alex – Anlaşıldı... Muhtemelen sizin çocuklarınızın gittiği özel Katolik liselerden biri.

Sam – Peki ya sizin çocuklarınız hangi liseye gidiyor?

Alex – Çocuğum yok, bunu çok iyi biliyorsunuz. Hiçbirimizin çocuğu yok. Bu yüzden mi bizi seçtiniz?

Sam – Sadece bu yüzden değil...

Bir süre sessizlik.

Fred – Mükemmeliyet mi, yoksa rastlantı mı?

Sam – İşte mesele bu. Tekrar bir seçim yapmanız gerekecek.

Fred – Bize bunu sormanız insanlık dışı... Kurtarılacak birkaç ayrıcalıklı kişiyi seçmek için bu gençler arasından nasıl bir tercih yapabiliriz?

Sam – Ama karar vermemiz gerekiyor. Yoksa, insanlık tamamen yok olacak.

Alex – Bana sorarsanız, bu seçeneği tercih etmeye daha yakınım.

Sam – Zaman kaybetmeye hakkımız yok. O liseyi yarına kadar belirlememizi istiyorlar. Sonrası için çok geç olabilir...

Alex – *Mükemmellik* ne anlama geliyor, biliyoruz. Sosyal seçicilikle bağlantılı. Tesadüfe bakın ki, en iyi liseler her zaman en güzel semtlerde yer alıyor.

Fred – Diğer yandan, insanlık devam edecekse, en azından iki yüz kelime bir kelime hazinesi olan, fonetik yazım dışında bir şey bilmeyen ve bir SMS'ten uzun bir metin yazmamış gençlerle olmasın...

Alex – Bunu siz mi söylüyorsunuz? Siz, bir öğretmen olarak? Bravo...

Fred – Haklısınız, bu korkunç... (*Bir süre duraksar.*) Ama diğer yandan, gerçekçi olmak zorundayız...

Sam – Tartışacak zamanımız kalmadı, ne yazık ki. Hemen oylamaya geçelim... Kim mükemmellikten yana?

Fred tereddüt eder, sonra elini kaldırır.

Sam – Peki ya rastgele seçimden yana olanlar?

Alex ve Max ellerini kaldırır.

Sam – Şimdi halkın fikrine bakalım. Önce mükemmeliyeti savunanlar. Fransa'nın en iyi lisesini kurtarmaktan yana olanlar ellerini kaldırsın. Şimdi rastgele seçimden yana olanlar. Kurtarılacak liseyi kura ile belirlemek isteyenler? Çok iyi. Mükemmeliyet kazandı (*ya da rastgele seçim*). Katkılarınız için teşekkürler... (*Telefonu çalar. Cevap verirken kulise doğru uzaklaşır.*) Evet... Dinliyorum...

Sahneyi terk eder. Sessizlik.

Alex – Bu sefer herkes bunun bir oyun olduğunu anlamıştır, değil mi?

Diğerleri tereddütle bakar.

Max (*seyirciye*) – Peki ya siz ne düşünüyorsunuz? Gerçek mi, değil mi?

Seyircilerden biri ya da birkaçıyla kısa doğaçlama bir etkileşim yapılabilir.

Fred – Artık neye inanacağımı bilmiyorum...

Max – Sonuçta, bu mümkün, değil mi?

Fred – Onun da dediği gibi, başımıza gelene kadar bilimkurgu olduğunu düşündüğümüz bir sürü şey var.

Max – Mesela bu küresel salgın... Ve sonuçları. Biri size bunu önceden anlatsaydı, inanır mıydınız?

Alex – Muhtemelen hayır...

Fred – Neden bilmiyorum, ama bunun gerçek olduğunu hissediyorum.

Alex – Onlar bize on yıldır yalan söylüyorlar! Aslında, bize her zaman yalan söylediler.

Fred – Bu kadar büyük bir şey... belki de doğru olabilir.

Max – Oyun oynasak ne kaybederiz ki?

Alex – Yani kabul ediyorsunuz, bu bir oyun.

Fred – Asıl soru şu olabilir... Bu oyunu oynamamayı seçebilir miyiz? Gördünüz mü? Bizi öldürmeye hazırlar...

Sam geri döner.

Sam – Durum değişti...

Alex – Başlangıç noktasına bakılırsa, bu ancak daha iyi bir değişiklik olabilir, sanırım.

Sam – Aslında evet, ama hâlâ hiçbir şeyden emin değiliz.

Fred – Ee, ne olmuş?

Sam – Beklenmedik bir şekilde, tehlike biraz azaldı.

Max – Dünyanın sonunu mutlak bir kesinlik olarak ilan etmişsiniz. Tehlike nasıl azalabilir ki?

Sam – Bizi tehdit eden asteroit başka bir gök cismiyle çarpıştı. Parçalanarak birkaç büyük parçaya ayrıldı. Ancak devasa bir parça hâlâ gezegenimize doğru ilerliyor...

Fred – Boyutu ne kadar?

Sam – Yüz metre kadar.

Max – Daha iyi, değil mi?

Sam – Evet, ama bu parça hâlâ Dünya üzerindeki tüm yaşamı sona erdirmek için yeterli. Tabii eğer bu parça da birkaç küçük parçaya ayrılmazsa. Ama daha da önemlisi...

Fred – Ne?

Sam – Patlama, bu parçanın hızını önemli ölçüde artırdı. Şimdi ışık hızına yakın bir hızla üzerimize geliyor.

Max – Çarpışmaya ne kadar kaldı?

Sam – Yeni hesaplamalara göre... yaklaşık bir hafta.

Alex – Ve siz buna iyileşme diyorsunuz...

Sam – Asteroitin Dünya'ya çarpma ihtimali artık çok düşük. Ama Güney Yarımküre'ye direkt bir darbe olması bekleniyor ve bunun tüm dünyada yıkıcı sonuçları olacak. Depremler, dev tsunamiler...

Max – Ama eğer doğru anladıysam, dünyanın sonu artık kesin değil mi? Hâlâ kurtulma şansımız var mı?

Sam – Nüfusun bir kısmı sığınaklara saklanarak ya da dağların zirvesine kaçarak hayatta kalabilir.

Alex – O zaman organize olmak için bir haftamız var. Eğer kimseyi uyarmayacaksak, bilanço çok daha ağır olacak.

Fred – Bizden ne yapmamızı bekliyorsunuz?

Sam – Bu yeni bilgilere dayanarak kararımızı yeniden gözden geçirmeliyiz.

Fred – Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum...

Sam – Bu bilgiyi hemen açıklarsak, panik çıkacak. Güney Yarımküre'nin tüm nüfusu Kuzey Yarımküre'ye akın edecek. Kuzey'de ise herkes dağlara hücum edecek.

Alex – Sizin gibiler herhalde Megève'de ya da İsviçre'de bir dağ evi hazırlamıştır bile.

Fred – Dağlara kaçamayanlar, tepelere ve yüksek katlara ulaşabilmek için birbirlerini öldürecek...

Max – Tabii sular o tepeleri de yutmazsa...

Alex – Ama kimseye bir şey söylemezsek, sadece iyi bilgilendirilmiş birkaç ayrıcalıklı kişi hayatta kalma şansı elde edecek.

Sam – Evet... Her halükarda, herkesi kurtaramayacağız.

Fred – O zaman yeniden mi oylayacağız? Ama neyi?

Sam – Acele etmek artık bir anlam ifade etmiyor. Durum saat başı, hatta dakika başı değişiyor. *(Telefonu çalar, cevap verir.)* Evet... Tamam... Yeni bir gelişme olduğunda beni hemen arayın... *(Telefonu kapatır.)* Bilim insanları hesaplamalarını yeniden güncelledi. Asteroid parçalarının Dünya'ya çarpma ihtimali artık sadece on kişide bir.

Max – Bu kadar yaygara bunun için miydi?

Alex – Peki ya o küçük yeşil adamlar?

Fred – Ve başka bir galaksiye taşınacak lise?

Sam – O konuda henüz bir haber yok...

Fred – Belki de o asteroidi onlar patlattı, bizi korumak için.

Sam – Bu da bir olasılık... *(Telefonu tekrar çalar, cevap verir.)* Sam... Evet... Tamam... Bununla ilgileniyorum...

Telefonu kapatır. Görünüşte sarsılmıştır. Diğer üçü, endişeyle konuşmasını bekler.

Max – Ee, ne olmuş?

Sam – Az önce, artık tüm tehlikenin ortadan kalktığını öğrendim. Bu asteroidin geriye kalan parçaları, Ay'ın yörüngesinin çok ötesinden geçecek. Yani gezegenimiz için hiçbir sonuç doğmayacak ve kimse bir şey fark etmeyecek.

Sessizlik. Hem rahatlama hem hayal kırıklığı hissedilir.

Fred – Yani, her şey bitti mi?

Sam – Evet. Öyle görünüyor...

Alex alaycı bir ifadeyle sessizce alkışlar.

Alex – È finita la commedia...

Max – Demek o küçük sıkıcı hayatlarımıza geri dönebileceğiz? Neredeyse hayal kırıklığına uğradım...

Fred – Doğru... Tüm bunlar sırasında, hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Max – Ne diyordunuz? Eros ve Thanatos... Yakında bir orgazm yaşadığınızı söyleyeceksiniz...

Fred – Evde gereken her şey var diyebilirdim, ama beni bekleyen sadece kedim var.

Max – Sadece bu mu? Halledebiliriz... Ben de boşum.

Alex – Boş mu? Orası tartışılır...

Bütün bakışlar Sam'e döner, ama Sam sessiz kalır.

Fred – Sam?

Alex – Bu felaketten kurtulduğumuzu halka duyurmayı düşünüyorsunuz, değil mi?

Sam – En üst seviyede karar verildi. Halk bilgilendirilmeyecek.

Fred – İnsanlara gerçeği gizler ve onlar bunu bir şekilde öğrenirse... Çok kızacaklar. Hesap sorarlar.

Alex – Madem dünyanın sonu artık yarın değil, genel bir panik riski de yok. İnsanları neden hala cahil bırakıyorsunuz?

Max – Yine mi oylayacağız?

Sam – Oylama olmayacak. Kimse bir şey öğrenmeyecek. Ve burada olan hiçbir şey hiç yaşanmamış olacak.

Alex – Çok güzel, siz istediğinizi yaparsınız... Biz de istediğimizi söyleriz.

Sam – Bununla ilgili de talimatlar aldım. Gerçekten üzgünüm. Tüm bunlar bir devlet sırrı. Konuşmanıza izin vererek riske giremeyiz...

Alex – Öyle mi? Peki, bizi engellemek için ne yapmayı düşünüyorsunuz? Bizi öldürmek mi?

Fred – Bunu yapamazsınız! Siz polissiniz, değil mi? Yasayı temsil ediyorsunuz!

Alex – Yasa mı? Uzun zamandır yasayı onlar yapıyor. Hâlâ polisin vatandaşları korumak için var olduğunu mu sanıyorsunuz?

Max – Neden bizi öldürme zahmetine giresiniz ki? Zaten kimse bize inanmaz.

Fred – Sonuçta... Sadece bütün bunların bir oyun olduğunu söyleyin, biz de daha fazla konuşmayız.

Max – Bir kaçış oyunu... Ve sonunda buradan kurtulmayı başardık.

Sam – Üzgünüm, ama hiçbiriniz buradan çıkamayacaksınız...

Sam, bir düellodaki kovboy gibi hafif teatral bir hareketle tabancasını kılıfından çıkarır, ancak silah elinden çıkar ve önüne düşer. Alex, silahı alıp Sam'e doğrultur. Alternatif olarak, yavaş çekimle bir komik sahne hayal edilebilir: Sam'in silahını çekmesi ve Alex'in üzerine atlaması.

Alex – Bakalım şimdi nasıl bir havadasınız?

Sam – Ne yapacaksınız, beni mi öldüreceksiniz?

Alex – Beni zorlamayın.

Fred – Bunu yapmayın.

Max – Neden yapmasın? Bu herif hepimizi öldürmek istedi.

Sam – Ateş etmeyeceksiniz.

Alex – Öyle mi?

Sam – Hadi, tetiğe basın.

Alex – Sonuçta ne kaybederim ki? Kendiniz söylediniz, bunların hiçbiri aslında var olmadı.

Alex tereddüt eder.

Sam – Bir insanı öldürmek o kadar kolay değil, biliyor musunuz? Hatta hiçbir ceza almayacağınızı bilseniz bile. Binlerce yıllık ahlaki düzen, Habil'i öldüren kardeşi Kabil'den bu yana, bir saat içinde silinip gitmez.

Alex – Size söylemiştim, dindar biri değilim.

Fred – Lütfen, o silahı bırakın...

Max – Ta ki silahı alıp bizi vurana kadar mı? Hiç sanmam. Hadi, ateş edin! Eğer bir şansımız varsa, denemeye değer...

Alex biraz daha tereddüt ettikten sonra silahı indirir.

Alex – Tamam, ateş etmeyeceğim... Henüz. Ama bu silahı yanımda tutacağım ve onu geri almaya çalışırsanız, inanın kullanırım.

Sam – Zaten önemli değil. Ateş edebilirsiniz, beni öldüremezsiniz.

Alex – Gerçekten mi?

Sam – Tabii ki, eğer ölmeye karar verirsem başka.

Max – Yoksa kendinizi ölümsüz mü sanıyorsunuz?

Fred – Ya da kurşun geçirmez bir yeleği var.

Sam – Bu silah dolu değil.

Alex – Yine yalan söylüyorsunuz.

Sam – Doğru, yalan söylüyorum.

Bir süre duraksama.

Fred – Oldukça zor bir cümle oldu bu.

Max – Ne?

Fred – “Doğru, yalan söylüyorum” dedi. Eğer doğruysa, yalan söylemiyor demektir.

Alex – Ve eğer yalan söylüyorsa, bu doğru değildir.

Max – Bu benim için biraz fazla karmaşık...

Sam – Zaten bu gerçek bir tabanca değil.

Alex – Gerçekten mi?

Sam – Bu bir tiyatro aksesuarı...

Max – Bir aksesuar mı?

Bir süre duraksama.

Alex – Yani bize göre şu anda bir tiyatro sahnesindeyiz?

Max – Her şeyi yaptı bize, her şeyi...

Fred – Ama bu imkânsız, pandemiden dolayı yıllardır tüm tiyatrolar kapalı.

Sam – Çoğu, evet. Ama bazıları sağlık ve polis otoritelerinin bilgisi dışında direniş gösteriyor.

Alex – Yani... bir oyun oynuyorduk, öyle mi?

Sam – Ve oyun bitti. Size alkışlayacağız, en azından öyle umuyorum, kulisinize döneceksiniz ve sonra evinize gidebileceksiniz. Kimse ölmeyecek. En azından bugün değil. Gösteri sona erdi.

Fred – Yani, siz polis değilsiniz?

Max – O zaman... kimsiniz?

Sam – Ben yönetmenim.

Alex – Demek ki tüm bunlar sahteydi...

Sam – Hayır, sahteydi ve aynı zamanda gerçektir. Bu bir tiyatroydu.

Max – Ama biz oyuncu değiliz ki!

Sam – Sizi, doğaçlama bir gösteriye katılmanız için seçtik. Bu insanların hepsi izleyici.

Fred – Yani siz yasayı çiğniyorsunuz. Tüm tiyatro gösterileri kesinlikle yasaklandı.

Sam – Ben, bir zamanlar "canlı" dedikleri sahne sanatını gizlice yeniden canlandırmaya çalışan bir gizli örgütün üyesiyim...

Alex – Peki neredeyiz?

Sam – Tiyatrodayız... (*Burada oyunun sahnelendiği tiyatronun adı söylenir.*)

Bir süre duraksama.

Fred – Tiyatro... Uzun zamandır gitmiyoruz...

Max – Artık ne işe yaradığını bile unuttuk.

Sam – Hiçbir işe yaramaz... Düşünmek için...

Max – Neyin üzerine düşünmek?

Sam – Örneğin, hayatın anlamı üzerine...

Fred – Doğru, bütün bunlardan sonra hayatı farklı göreceğimi sanıyorum.

Sam – Bir ay ya da otuz yıl içinde, ister tek başımıza, ister hep birlikte ölelim, sonuçta ne fark eder ki?

Fred – Önemli olan, kalan hayatımızla ne yapmak istediğimiz.

Max – Önemli olan soru bu mu? Peki doğru cevap nedir?

Sam – Tiyatroda doğru cevaplar yoktur. Sadece doğru sorular vardır.

Alex – Her ne olursa olsun, ölmekten korkarak yaşamaktan vazgeçmemeliyiz.

Fred – Ve perde indiğinde, sahneyi terk ettiğimizde, ister alkışlarla ister yuhalamalarla, en azından hayatımızın rolünü tam anlamıyla oynamış olalım.

Dördü birlikte seyirciye selam vermek üzere sahnenin önüne gelirler.

Sam – Hanımefendiler ve beyefendiler, az önce izlediğiniz bu temsil tabii ki tamamen yasa dışıdır, bu yüzden buradan çıkarken, eğer beğendiyseniz bile, lütfen kimseye bahsetmeyin. Disiplininiz için şimdiden teşekkürler...

Karanlık.

Son.

Yazar

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise (Fransa) doğmuştur. 113 komedi yazmıştır, bunların çoğu İngilizce, İspanyolca ve Portekizce'ye çevrilmiştir. Reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce, Jean-Pierre Martinez çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahneye çıkmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmış ve oyun yazarlığına geri dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok sahnelenen çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in oyunları, skeçleri ve diğer metinleri web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir. Ancak, herhangi bir kamuya açık temsil için yazarın web sitesindeki iletişim formu üzerinden izni gereklidir – <https://comediatheque.net/>

**Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3
yıla kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.**

© La Comédiathèque Aralık 2024
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>